

De nucleaire vraag en de sfeer van Pluto

door Jonathan Hilton

Dit artikel is gepubliceerd in het herfstnummer 2023 van New View Magazine.
Voor meer informatie over New View en om u te abonneren: <https://www.newview.org.uk/>

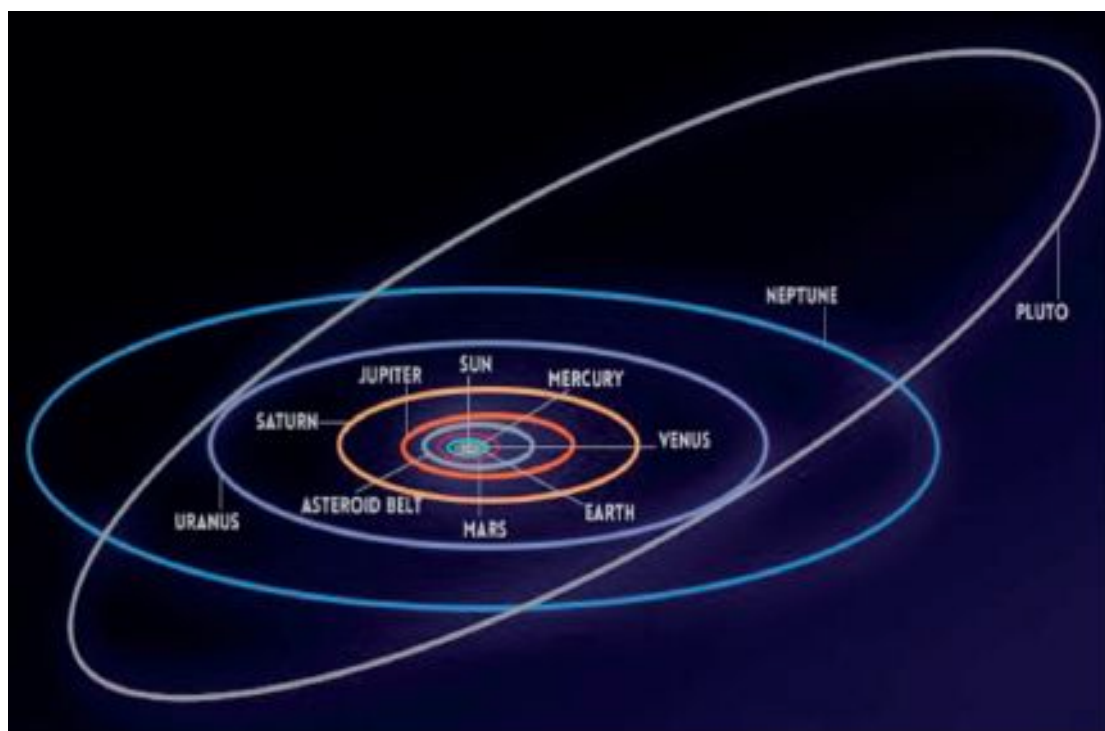

Franse kernexplosie op het Moruroa atol, Licorne (Eenhoorn) test, op 3 juli 1970

Dit jaar kwam de nieuwe film *Oppenheimer* uit, waarin het verhaal wordt verteld van het Manhattan Project en de wetenschappers, en in het bijzonder Robert Oppenheimer, die het eerste nucleaire wapen ontwikkelden dat 80.000 mensen in één klap vernietigde in Hiroshima. In de film horen we de gedachte van Oppenheimer toen hij getuige was van de testexplosie: *Zie, ik ben de dood, vernietiger van werelden*. Dit komt uit vers 32 in de heilige hindoetekst, de Bhagavad-Gita. Een meer accurate vertaling van het Sanskriet is *Ik ben de wereldvernietigende tijd*. Toch kwamen niet alleen deze woorden in zijn gedachten, maar ook een citaat uit hetzelfde deel van de tekst. Het zijn woorden die Arjuna's visioen van Krishna beschrijven voordat hij zijn grote gevecht moest aangaan, toen hij Krishna vroeg om zichzelf te openbaren: *Als de straling van duizend zonnen tegelijk in de hemel zou uitbarsten, zou dat gelijk zijn aan de pracht van de Almachtige*. Hier hebben we twee zinnen uit deze heilige tekst, beide beschrijven Krishna, beide komen op in de gedachten van Oppenheimer toen hij getuige was van de ontploffing. In de oerwijsheid van het bewustzijn waaruit de Bhagavad-Gita slechts een vage echo is, was tijd niet lineair zoals we dat nu denken. Ervaring werd niet begrepen in een soort ruimtelijke opeenvolging die achter elkaar werd gelegd. Mythologisch bewustzijn is niet gebonden aan dat denken. Toekomst en verleden kunnen gelijktijdig zijn. Grootse heiligheid en grootse vernietiging kunnen één zijn. De grote god Krishna kan tegeliktijd schepper en vernietiger zijn. Zelfs het woord Krishna in het Sanskriet betekent zowel zwart of duister als allesverzendend. Hij is zowel angstaanjagend als subliem. Hij is de pracht van duizend uitbarstende zonnen en een wereldvernietiger.

Beide beelden tonen ons de uitersten en tegenstrijdigheden van de sfeer van Pluto, die gerelateerd is aan zowel de allerdiepste vernietigende kracht van de oerwil - en de vernietiging van het materiële bestaan - als aan het hoogste potentieel van de wil, de transformatie van materie in geest. In deze zin kan destructie de vernietiging van het menselijk bestaan worden of de kracht van transmutatie naar een nieuwe bestaansvorm op een hoger niveau. De bepalende factor is de vraag naar 'het centrum'. In dit artikel zullen we deze kwestie van het centrum in relatie tot Pluto bekijken vanuit het perspectief van zijn relatie tot de kernkracht van het atoom en tot een derde gebied van psycho/spirituele activiteit buiten de polariteiten die vandaag de dag een groot deel van het menselijk bewustzijn bepalen.

Pluto werd ontdekt in 1930 en werd de negende en verste planeet van de zon. Toch wordt er in astronomische kringen gediscussieerd over zijn plaats als planeet. In veel opzichten voldeed hij aan de criteria, maar in andere opzichten niet. In 2006, tijdens een bijeenkomst van de Internationale Astronomische Unie (IAU) is Pluto gedegradeerd van planeet tot dwergplaneet. In tegenstelling tot alle andere planeten, die een regelmatige baan volgen langs het eclipticavlak van de dierenriem, inclusief de recent ontdekte planeten Uranus en Neptunus, voldoet Pluto hier niet aan. Zijn baan is extreem elliptisch en maakt een hoek van 17° met het eclipticavlak, zodat hij ruim boven en onder de zodiakale gordel beweegt, die wordt gedefinieerd als 8° boven en 8° onder het eclipticavlak. Met zijn lange baan van ongeveer 248 jaar op een afstand van de zon die gemiddeld 40 keer zo groot is als die van de aarde en zijn onhandelbare grillige baaneigenschappen, neemt Pluto een soort overgangsplaats in in onze zonnecosmos. Het is het eigenzinnige en wilde kind van ons planetenstelsel. Hij bevindt zich deels binnen de planeetgemeenschap, maar zijn baan strekt zich ook uit tot buiten het planetenstelsel, tot wat de trans-Neptunische sfeer van de Kuipergordel of 'de verstrooide schijf' wordt genoemd.

Dit gebied wordt de derde zone van onze kosmos met de zon als middelpunt genoemd. Het is een ring in de vorm van een donut, bevolkt door vele grote en kleine ijzige objecten, waarvan Pluto het grootste lid is. Astronomisch gezien is Pluto dus echt een buitenbeentje dat niet echt tot de orderende sfeer van de planeten behoort. Van de drie nieuwe planeten, die niet in oude sterrenwijsheden zijn gevonden, staat Pluto, als meest recente, nog steeds aan de buitenzijde van de planetaire orde.

Voorbij de Kuipergordel ligt dan de verdere sfeer waar de meeste kometen vandaan komen, de zogeheten Oortwolk. Dit gebied is als een reusachtige bubbel die ons zonnestelsel omhult, bevolkt met de komeetachtige objecten die komen en gaan als verre bezoekers die de mensheid door de geschiedenis heen verwondering en schrik hebben aangejaagd. De Oortwolk (zie afbeelding hieronder) is nooit rechtstreeks waargenomen, maar alleen theoretisch onderzocht en berekend. De buitenste rand van de Oortwolk wordt beschouwd als de 'rand' van ons zonnestelsel, waar de fysieke en zwaartekrachtinvloed van de zon ophoudt. In dit moderne, uitgebreide beeld van de zonnekosmos zijn we veel verder gekomen dan de klassieke planeten die onze voorouders kenden, van Saturnus tot de aarde en de zon.

De planeten bestaan binnen een soort geordend rijk van de zon dat omhuld wordt door steeds fijnere, niet-geordende sferen, tot aan de rand van het bereik van de zon. Pluto behoort tot deze derde zone tussen het geordende planetenstelsel en het kometengebied van de Oortwolk, als vertegenwoordiger van de grotere sfeer van de verspreidingschijf. In zekere zin kan Pluto gezien worden als deel uitmakend van ons ruimtelijk lineair bewustzijn, maar tegelijkertijd iets bij zich dragend van de niet-lineaire, niet-ruimtelijke kwaliteiten van een ander kosmisch rijk. Het kan zich verzetten tegen de orde en de gecentreerde wetten van ons zon-gecentreerd planetair bewustzijn of het kan, misschien, een overgang worden weg van de gecentreerde ruimtelijke orde naar een andere dimensie van toekomstig menselijk bewustzijn. Dit kan zich manifesteren zoals de Hindoeïstische mythe, zowel vernietigend als subliem.

Dit astronomische beeld, samen met de mythologische beelden die verbonden zijn met Pluto, de Romijnse koning van de onderwereld, die zich onzichtbaar kon maken, de wereld van de dood, kan ons helpen ons begrip van deze planetaire sfeer vorm te geven. Terzijde: de naamgeving van Pluto kwam niet voort uit een diep inwijdingsinzicht, maar van de elfjarige Venetia Burney, een schoolmeisje in Oxford, Engeland. Zij stuurde samen met duizenden anderen haar naamsuggestie naar het Lowell Observatory, dat een wedstrijd voor de naamgeving had georganiseerd. De leden

van het Lowell Observatory stemden uiteindelijk over een shortlist van drie potentiële namen. Pluto werd unaniem gekozen en de naam werd op 1 mei 1930 bekendgemaakt. Misschien, zoals we zeggen, 'alleen uit de mond van kinderen' kan een diepere waarheid komen.

Welke rol speelt Pluto nu in de wereldgeschiedenis? Dit brengt ons bij de relatie van Pluto tot de kwestie van het 'centrum'. Uit de wijsheid van de sterren kan een studie van de drie 'nieuwkomers' in ons planetenstelsel, Uranus, Neptunus en Pluto, onthullen dat zij zowel de grote uitdagingen voor de menselijke ontwikkeling als het grote potentieel voor onze bewustzijnsverruiming in zich dragen. Het zou buiten het bestek van dit artikel vallen om in te gaan op Uranus en Neptunus, maar je vindt in deze twee planetaire gebieden, en met de ontwikkelingen in de mensheid ten tijde van hun ontdekkingen, een relatie met elektriciteit of licht met Uranus en elektromagnetisme of geluid met Neptunus, met het gebruik van elektromagnetisme om apparaten te maken voor het overbrengen van muzieknoden, of telegrafie en andere technologieën voor het overbrengen van geluid of klanken. Ook vindt de ontdekking van Uranus plaats samen met de ideeën van het tijdperk van de Verlichting, kennis gebaseerd op de zintuigen, terwijl de ontdekking van Neptunus plaatsvindt met de ontwikkeling van het dialectisch materialisme door Karl Marx en met het Darwinisme. Zonder dieper op deze planeten in te gaan, kan gezegd worden dat ze betrekking hebben op twee polen van oppositie tegen de menselijke evolutie en op twee potentialiteiten van hogere spirituele kennis.

Om terug te keren naar Pluto, komen we bij een derde kracht van activiteit. De timing van zijn ontdekking en intrede in de arena van het menselijk bewustzijn in 1930 valt samen met gebeurtenissen in de menselijke geschiedenis die nieuwe krachten ontketenen, misschien zelfs voortijdig, evenals de opkomst van een filosofische crisis en wereldgebeurtenissen die ons aan de rand brengen, tot een existentiële crisis van het zelf. Vanaf 1930 veranderde de wereld op drastische manieren, wat direct leidde tot het Manhattan Project en de erkenning dat de mensheid nu de macht had gekregen om de wereld te vernietigen, om totale vernietiging te bereiken. De macht van de doodskrachten van Pluto, uit de onderwereld, komt als het ware in onze handen. De geschiedenis ontvouwt vele mijlpaalovergangen, zoals de ontdekking (of herontdekking) van Amerika, of elektriciteit, of van ijzer. Deze kunnen misschien worden begrepen als openbaringen die te zijner tijd worden vervuld terwijl de mensheid evolueert in haar bewustzijn van zichzelf en de wereld. Wat ontstond er in de tijd van de ontdekking van Pluto?

Twee ontwikkelingen kunnen een uitgangspunt worden voor het begrijpen van diepere waarheden over het mysterie van Pluto in relatie tot het 'centrum' en de opkomende derde kracht. Ten eerste was er rond 1930 de ontwikkeling van het wereldfilosofische perspectief dat bekend staat als het existentialisme.

1925 essay 'Bestaan en objectiviteit' van Gabriel Honore Marcel

1927 Marcel's Metafysisch dagboek (metafysische vervreemding)

1938 Jean Paul Sartre roman 'Nausea' (manifest van het existentialisme)

Hoewel het een complex wereldperspectief is, stelt het existentialisme in essentie dat mensen geen essentie hebben omdat er geen Schepper is. De Encyclopedia Britannica beschrijft het als volgt (door mij vetgedrukt).

*Het kan de nadruk leggen op de **transcendentie van het Zijn** met betrekking tot het bestaan, en door die transcendentie als de oorsprong of fundering van het bestaan te beschouwen, kan het dus **een theïstische vorm aannemen**. Aan de andere kant kan het stellen dat het menselijk bestaan, dat zichzelf als een probleem opwerpt, zichzelf met **absolute vrijheid projecteert, zichzelf door zichzelf creëert** en zo de functie van God op zich neemt. Als zodanig presenteert het existentialisme zichzelf als **een radicaal atheïsme**.*

Filosofisch gezien begon de mensheid te worstelen met zijn en niet-zijn, met de transcendentie van ons zijn of de zinloosheid van onze eenzaamheid waaruit we alleen een zelf uit het niets kunnen creëren.

Zoals Jean Paul Sartre, een leider in de existentialistische filosofie, stelde: *Het leven heeft a priori geen betekenis... Het is aan jou om er een betekenis aan te geven, en waarde is niets anders dan de betekenis die jij kiest.* En elders schrijft hij: De mens is niets anders dan wat hij van zichzelf maakt.

Het existentialisme brengt een soort filosofisch hoogtepunt van de bewuste zielservaring van 'to be or not to be / zijn of niet zijn'. Toch stelt het juist de vraag naar het 'ik', het zelf, aan de orde, die door ieder mens vanuit zijn eigen zelfkennis beantwoord moet worden. Maar waar komt dat zelf vandaan? Wie is dat zelf? Dier? Machine? Spirituele entiteit?

Toen Pluto zijn naam kreeg, stond hij in de vaste sterren van Tweelingen tegenover de planeet Saturnus in de sterren van Boogschutter. Ik kom hier later in het artikel op terug, maar breng het hier om erop te wijzen dat de as van Tweelingen/Sagittarius de verticale balk vormt van het grote wereldkruis van zonnewendes en nachteveningen in onze jaartelling. De verticale balk is de egoïstische as, de rechtopstaande as, wat betekent dat de sterrenbeelden Tweelingen en Boogschutter in onze jaartelling de grote vragen rond 'identiteit' vasthouden. Wat/wie is de mens? Je zou dus kunnen zeggen dat de kosmische wijsheid een verbeelding en een vraag presenteert in dit grote kosmische kruis. Hoe realiseert de mens zichzelf vanuit deze polariteit? Op het moment van Pluto's ontdekking lijkt Saturnus, de grote sfeer van het wereldkarma, de sfeer die diep verbonden is met het fysieke lichaam en de taken van incarnatie, naar Pluto te kijken, de heerser van de Hades, het koninkrijk van de dood, langs deze verticale as van de grote uitdaging aan de mensheid om tot een begrip te komen van de ware aard van het 'ik', van de mens.

In deze tijd begonnen de wetenschappelijke prestaties op het gebied van atoomfysica. Dit was het onderzoek naar de fundamenteën van de materie, het atoom en de kracht van de kern. Ook dit was een crisis van het centrum, waarbij de krachten van de dood in radioactiviteit en de mogelijke vernietiging van het bestaan op aarde werden losgelaten.

1927 Oerknaltheorie, voor het eerst opgemerkt door Georges Lemaitre. Onze kosmos ontstond uit een atoomexplosie.

1932 Eerste cyclotron of 'atoombreker' wordt uitgevonden door Ernest Lawrence.

1934 Geïnduceerde radioactiviteit werd gecreëerd. [Radioactiviteit die ontstaat wanneer stabiele stoffen worden gebombardeerd met ioniserende straling].

1939 Albert Einstein schreef een brief aan de toenmalige president van de VS, Franklin D. Roosevelt over de noodzaak om een atoombom te ontwikkelen.

Het atoom is de basisbouwsteen van alle materie, al het fysieke bestaan. Het is eigenlijk een microkosmisch beeld van de zonnekosmos en weerspiegelt de hermetische wet van 'zo boven, zo beneden'. Het heeft een centrum-zon-nucleus, een ordenende en vasthoudende kracht, waar andere lichamen (neutronen) omheen draaien op basis van deze vasthoudende kracht van het centrum. Deze draaiende lichamen variëren in aantal, snelheid en dichtheid en vormen lagen van sferen rond de kern die de 'elektronenschillen' worden genoemd. De kern bestaat uit positief geladen protonen en ongeladen neutronen die uit elkaar zouden moeten willen vliegen omdat ze allemaal een positieve lading hebben, maar ze worden bij elkaar gehouden door een machtige kracht. Dit is de kernkracht en men kan zeggen dat dit op zijn minst wijst naar wat in de esoterie de 'derde kracht' wordt genoemd. Atoomonderzoek concentreerde zich op de vernietiging van die kern van Uranium-235, kernsplijting genaamd, die de kernkracht zou ontketenen. Deze splijting of vernietiging van de kern werd gecreëerd door een neutron met enorme kracht op de kern te laten inslaan. Dit zou resulteren in het versplinteren van de kern, waarbij de krachtige destructieve kracht

vrijkomt die de kern bijeenhield. Dit zou vervolgens leiden tot een zichzelf onderhoudende kettingreactie waarbij de neutronen van de splitsende kern naburige kernen zouden raken, waardoor er meer splijting zou plaatsvinden. Op een gegeven moment vindt er in een miljoenste van een seconde een zichzelf onderhoudende kettingreactie en radioactief verval¹ plaats². Dit is dus de atoombom. Deze eerste ontdekking werd gedaan door kernfysici in 1938 in Berlijn. Het werd uiteindelijk gerealiseerd in de eerste atoombom door het Manhattan Project in de Verenigde Staten om Duitsland te verslaan in de race om een wapen en wereldmacht te creëren die een einde zouden maken aan de oorlog. Een van de grote risico's bij de ontdekking van deze kettingreactie was de kleine mogelijkheid dat de kettingreactie niet zou stoppen voordat de hele aarde was vernietigd. Experimenten overtuigden de wetenschappers ervan dat dit risico het doel waard was. Deze vernietiging van de kern was waar Oppenheimer getuige van was, wat hem aan het citaat uit de Bhagavad-Gita deed denken. Kernenergie zoals die vandaag de dag wordt gebruikt is slechts het verschil tussen een explosie, de ongecontroleerde kettingreactie, en een gecontroleerde kettingreactie, die in een kerncentrale wordt vertraagd, afgekoeld en erin slaagt de energie te produceren maar niet de explosie. Maar in dit proces heeft de mens gecreëerd wat de natuur niet heeft gedaan, nieuwe dodelijkere elementen die nooit hebben bestaan en zwaarder zijn dan het vervallende uranium, zoals plutonium.

Dit vrijkomen van de kernkracht van het atoom, dat wat het centrum bij elkaar houdt, is ook de crisis van het existentialisme, in zijn vraag naar de betekenis en de aard, als die er al is, van een centrum in het menselijk wezen. Deze vragen zijn representatief voor de aard van Pluto. Het is inderdaad een kwestie van wereldvernietiging of de sublieme pracht van duizend zonnen. En zoals de existentialisten stellen, is het antwoord aan de mens, niet gegeven door een of andere uiterlijke autoriteit. Hier zou ik een vergelijking willen wagen tussen het atoom als kosmisch beeld en het menselijke 'ik' als kosmisch beeld van ons zonnestelsel om misschien een vorm van antwoord te geven op de vraag, ben ik goddelijk, spiritueel, transcendentie pracht of ben ik niets, leegte, wereldvernietigend? Het is de vraag naar het centrum, naar het 'ik'. Het gaat voorbij tegenstellingen, voorbij tijd. Het raakt eerder de eeuwigheid, het 'hart' van de zaak. Uiteindelijk gaat het over de vraag van zon en aarde, van het menselijk bestaan in de toekomst en de uitdaging van Pluto.

In de spirituele wetenschap die Rudolf Steiner aan het begin van de 20e eeuw naar voren bracht, wordt een verrassende beschrijving gegeven van de zon, het centrum van onze kosmos. De wetenschap definieert de zon in wezen als voortdurende kernfusie-uitbarstingen. In feite beschouwen we het hele bestaan van onze kosmos als het product van een grote kernexplosie, de oerknal. Onze zon wordt gezien als een stoffelijk lichaam van deze krachtige uitbarstingen die licht, warmte en straling uitzenden.

Toch beschrijft Steiner de zon anders. Hij presenteert de zon als 'een gat', als 'minder dan leeg'. Hier is een nieuw beeld van ons centrum, niet als een object, een 'ding' in de ruimte, maar als 'minder dan leeg' niet-ruimte. Het is eerder een niet-materiële transformerende activiteit.

In de astrofisie, de nieuwe wijsheid van de sterren zoals deze ontwikkeld is door Willi Sucher, wordt de zon beschreven als zowel centripetaal als centrifugaal³. De zon doordringt de hele kosmos als zowel centrum als periferie. In haar centrische activiteit, in de 'leegte', transformeert ze de verdichtende kosmische substantie die vanuit de niet-ruimtelijke periferie naar een centrum stroomt en vergeestelijkt deze. De vergeestelijkte substantie verschijnt dan opnieuw als de perifere, supra-zodiaale substantie. Er bestaat een voortdurende uitwisseling tussen periferie en centrum.

Men moet proberen zich dit voor te stellen buiten een ruimtelijk concept om, maar eerder de niet-ruimtelijke perifere krachten die ruimtelijk worden, een proces van verdichting tot materie en dan weer transformerend, en her-spiritualiserend via het centrum naar de periferie stroomt. Dit is een kosmisch beeld van de ware aard van het 'ik'. Ons ware 'ik' is zon-achtig in zijn dynamisch transformerend vermogen. Het is een spirituele activiteit, geen ding.

Wat is de aarde dan? De aarde is de thuisbasis van materie, de dichtste locatie in onze zonnekosmos. Je zou je kunnen voorstellen dat er een soort aards gecentreerd 'ik', of ego is dat de kwaliteit heeft van stoffelijkheid, van materie, en er is een zonne-'ik', of ego dat een transformerende dynamische kracht is. Als we dan een verdere stap zetten in het spirituele begrip van de werelde-

volutie, zelfs de evolutie van het goddelijke spirituele zelf, kan men overwegen dat de evolutie het potentieel voor de aarde teweegbracht om zich te verenigen met de zon natuur. Dit is het ware doel van de dood en wederopstanding van de Christus als de vereniging van het 'ik' van de zon met de aarde; een vereniging die werkt als een nieuwe kracht in de aarde en in het 'ik', of ego van menselijke wezens.

Krishna/ Christus werd materie en transformeerde materie volledig in een herrezen fysieke, niet-materiële vorm door deze kracht van de zon. Hier hebben we werkelijk een nieuw soort radioactiviteit, die materie vernietigt, maar niet als een kracht van dood en vernietiging, maar als een kracht van transformatie naar een nieuwe dimensie van bestaan voorbij het materiële. De aarde is nu bezig een zon te worden als gevolg van deze kiemkracht. Er is een andere, niet op de dood gebaseerde, radioactiviteit aan het werk. Het is de sleutel tot onze existentiële vraag. Wat is de aard van het menselijk wezen in zijn essentie? Zoals het existentialisme stelt, *in absolute vrijheid, zichzelf creërend door zichzelf*, wat is dan het 'zichzelf' dat creëert?

Dit brengt ons bij de twee naturen van Pluto in de context van astrofisie, die zowel de diepste destructieve wilskracht van de kern van materie draagt als, indien opgenomen door het menselijke 'ik', de volledige kracht om materie te transformeren in geest vanuit een hogere wil. Dit is wat Pluto de mensheid nu biedt, nu we in de moderne tijd zijn geëvolueerd naar een bewustzijn van deze sfeer. Als deze kracht niet bewust wordt gemaakt en begrepen, kan het zeer waarschijnlijk leiden tot onze vernietiging. De zogenaamde kwade kant van Pluto zou dit spirituele ego vernietigen en de fysieke aarde die nodig is voor de volledige ontwikkeling van het ego. Toch kan die vernietigende kracht ook dienen als een motivator, een ontwakener voor de hogere transformatieve capaciteiten binnen onze eigen wil door diezelfde vernietiging. Het is de grote paradox van de evolutie... dat het 'kwaad' de bron wordt van het goede via het menselijk wezen. Het is echter onze keuze en die keuze bepaalt de manifestatie van Pluto in de wereld als ofwel wereldvernietigende ofwel sublieme schepping van de toekomstige mens. Het is wereldkarma dat de oude vorm van het zelf zal vernietigen. Kan het getransformeerd worden en herrijzen in het nieuwe spirituele 'IK BEN'⁴ of uiteenvallen, zoals materie, zoals een kern versplintert. Dit hangt af van onze vrijheid om te kiezen, 'zichzelf uit zichzelf scheppend' met transformerende zonkracht of met een atomaire vernietiging.

We leven in een wereld die op dit moment gedefinieerd wordt door het één of het ander, door polariteiten, dualisme, ruimte en lineaire tijd. Computertechnologie is het kind van dit binaire bewustzijn. Uranus en Neptunus zijn de sferen van deze dualistische kijk wanneer ze niet getransformeerd zijn, wat in de esoterie bekend staat als de twee anti-krachten polen. Pluto brengt een derde element in, dat geen deel uitmaakt van de polariteiten, maar als middelpunt werkt op het ego, zelfs destructief.

Als we nu kijken naar de sterrenposities van Pluto in de wereldgeschiedenis, kunnen we wat meer inzicht krijgen. Een voorbeeld is gerelateerd aan wat ik eerder noemde met de as van Tweelingen en Boogschutter en de strijd om identiteit, de aard van het menselijk wezen. Als beeld zie je in Tweelingen de hemelse en aardse tweeling, een soort polariteit van de hogere spirituele en de lagere aardgebonden menselijke natuur en de vraag hoe die twee met elkaar te verzoenen zijn.

In Boogschutter vindt men ook een soort polariteit, maar nu binnen de menselijke ziel, in de strijd om als mens te ontstaan uit de dierlijke/centaurische natuur, gericht met de boog naar onze toekomstige wording. Beide zijn diep gerelateerd aan de strijd om onze ware identiteit als mens te realiseren. Ten tijde van de dood en wederopstanding van de Christus stond Jupiter in de Tweeling, tegenover Pluto (die nog niet ontdekt was) in Boogschutter. Zoals Saturnus verbonden is met de sfeer van het 'Vader karma', zo is Jupiter verbonden met de sfeer van de Zoon en de toekomstige spirituele vervulling van de aarde. Zo staan op Golgotha [de plaats van de kruisiging van Christus] de Zoonkrachten van Jupiter boven, tegenover Pluto, de Heerser van Hades, in het lagere rijk van Boogschutter. In deze configuratie is een beeld van de neerdaling van de God in Hades om de macht van de dood als vernietiging en afscheiding van het goddelijke te overwinnen.

De locatie van Pluto ten tijde van zijn ontdekking was opnieuw in deze Tweelingen/Boogschutter-as, maar in een speciale relatie tot zowel Saturnus als Jupiter. Elke 20 jaar komen de grote planetaire sferen van Jupiter en Saturnus in conjunctie (een 'Grote Conjunctie' genoemd). Dit zijn be-

langrijke gebeurtenissen, kosmisch gezien, die tijden zijn van belangrijke evaluatie en beslissingen over zowel de toekomstvisie voor de mensheid als de verzoening met het verleden en het goddelijke plan en de intenties voor de mensheid in de toekomst. Het is als een conferentie in de kosmos die ons de vraag stelt: hoe staan we ervoor op dit grote pad van evolutie en wat is er nu nodig? Ten tijde van de ontdekking van Pluto, van 1930-31, waren Saturnus en Jupiter drie keer in een grote oppositie in de as van Tweelingen/boogschutter en Pluto bevond zich in deze aslijn, conjunct Jupiter en in oppositie met Saturnus. Deze grote opposities zijn een soort voorbeschouwing en voorbereiding op de grote conjunctie. Wat gebeurde er in de mensheid in deze tijd naast de ontdekking van Pluto en de wetenschap van de atoomfysica? De Grote Depressie, de Grote terreur van Stalin begon en het belangrijkste, het nazisme ontstond in Duitsland met Hitler als kanselier in 1933.

Om dit in zijn volledigheid te onderzoeken zou ons ver buiten het bestek van dit artikel brengen, maar deze wereldgebeurtenissen samenbrengen met het atoomonderzoek naar de splitsing van het atoom en het filosofisch existentialisme kan een krachtig beeld geven van een wereld in crisis met als kern de definitie van onze menselijkheid die op de proef wordt gesteld.

Er ontvouwde zich ook nog een andere gebeurtenis, gebaseerd op esoterische kennis van Rudolf Steiner, die een belangrijk element toevoegt aan onze beschouwing. Steiner beschreef, beginnend rond 1933, een nieuwe manifestatie van de kosmische Christus, niet in het aardse fysieke rijk, maar in een spirituele dimensie net op de grens van de fysieke zintuiglijke waarneming. Hij noemde dit de 'etherische dimensie'. Deze nieuwe ervaring zou het begin markeren van een overgang van een op materie gebaseerd ruimtelijk bewustzijn, of ons centrisch punt-gebaseerd bewustzijn, naar een nieuw spiritueel bewustzijn in de etherische dimensie, of een perifeer bewustzijn.

Grote weerstand tegen deze verdere spirituele vooruitgang in de mensheid zou worden verwacht door die krachten die vasthouden aan materialisme. Dit is vooral duidelijk in de opkomst van het nazisme en de verwoesting die het aanrichtte in Europa, waar dit nieuwe bewustzijn vooral in opkomst was. Ook de genocide uitgevoerd door de nazi's was een manifestatie van dit nieuw opkomende derde element van het kwaad in de wereld. Pluto bevat een sleutelement voor dit nieuwe spirituele vermogen, evenals zijn vernietiging.... wereldvernietiger en de openbaring van de pracht van de Almachtige.

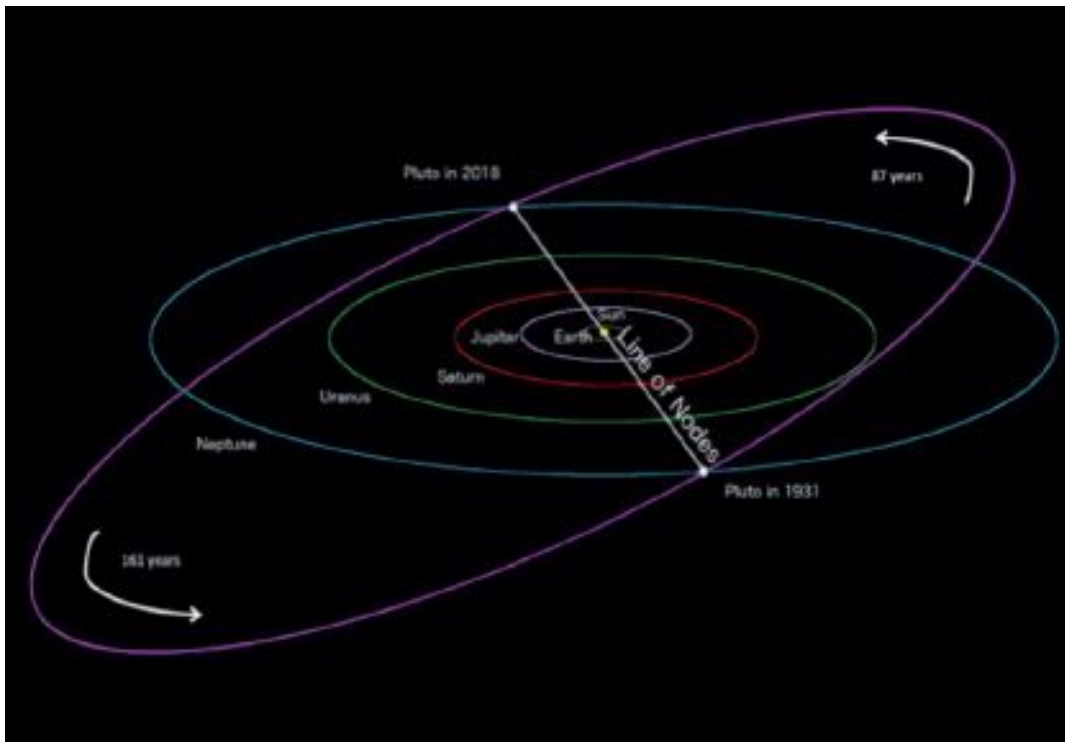
Nu komen we bij het heden. In 2019/2020 kwamen de planetaire gebeurtenissen van 1930 tot een verdere vervulling met de Grote Conjunctie in december 2020 met Kerstmis. De oppositie van 1930 is een voorouder van deze specifieke lijn van Grote Conjuncties. Deze Grote Conjunctie werd vergezeld door Pluto, nu tegenover de plek waar het in 1930 stond en alle drie de buitenplaneten stonden in het sterrenbeeld Boogschutter, de Centaur. Saturnus stond één keer conjunct Pluto en Jupiter drie keer conjunct Pluto voordat ze samenkwamen in hun Grote Conjunctie, net op de overgang naar de sterren van Steenbok. Dit is een belangrijke planetaire configuratie in de geschiedenis die vragen oproept over de verdere manifestatie van de vernietigende kracht van Pluto op het menselijke 'ik'. Deze moeten nog volledig worden gezien, maar men kan misschien het begin zien van dat wat het menselijke ego zou vernietigen en het aardse fysieke bestaan zou bedreigen in de huidige wereldgebeurtenissen die vorm krijgen en de strijd om de wereldmacht door de krachten van het materialisme.

Om nog een belangrijk astronomisch/astrosofisch feit toe te voegen aan deze twee posities van Pluto in 1930 en in onze huidige tijd, kunnen we kijken naar heliocentrische astronomie (met onze zon in het centrum).

Zoals eerder gezegd, stijgt Pluto in zijn grillige baan ver boven het eclipticavlak en ver eronder. Zijn baan is ook sterk elliptisch, wat verklaart dat Pluto pas na ongeveer 90 jaar halverwege zijn baan van 278 jaar zou kunnen zijn (Pluto dus in het tegenovergestelde sterrenbeeld van 1930 nu in 2020). Zijn periheliumsegment zou veel korter duren dan het lange apheliumsegment. Zoals de afbeelding hieronder laat zien, door de extreem elliptische aard van Pluto's baan, is de boog door het gedeelte dat het dichtst bij de zon is, het perihelium, veel korter dan de lange boog van het gedeelte van het aphelium, weg van de zon. Het kost dus veel minder tijd om de periheliumhelft van knooppunt naar knooppunt af te leggen dan het apheliumgedeelte van de baan. Het kost dus veel

minder tijd om de periheliumhelft van knooppunt naar knooppunt af te leggen dan in het apheli-umgedeelte van de baan.

Maar belangrijk is dat Pluto in de tijd rond 1930 en in de jaren rond 2020 door zijn knopen ging, wat betekent dat hij het eclipticavlak op zijn pad kruiste. Pluto in zijn eigen klimmende knoop rond 1930 en in zijn dalende knoop rond 2020, zou wijzen op een sterke invloedrijke relatie met het aardse rijk, omdat de knopen als deuropeningen of open portalen tussen sferen fungeren. Pluto zou in een unieke relatie tot de aardse sfeer staan, omdat hij zich op het snijpunt bevindt van het pad van de aarde rond de zon, en van het eclipticale pad en zijn eigen baan. Dit zou suggereren dat een sterk Plutonisch element de aardse sfeer binnenkomt.

Hoewel de intrede van Pluto in ons wereldbewustzijn, evenals de nieuwere buitenplaneten Uranus en Neptunus, een breed scala aan verkenningen kan opleveren, was het mijn bedoeling om me met dit artikel in het bijzonder te richten op de relatie van Pluto tot de kwestie van het 'centrum'. Met centrum bedoel ik de ontwikkeling van de atoomkracht in relatie tot het centrum van het atoom als microkosmisch beeld van onze grotere kosmos, evenals de essentie van de grote vragen die werden gesteld door het existentialisme als de opkomende filosofie van die tijd. Dit zijn de vragen van het menselijk centrum, de kern, het ego, en de grote uitdagingen waar de mensheid voor staat met betrekking tot ofwel haar uitroeiing ofwel haar vernietiging (of de vernietiging van de aarde waarvan de ontwikkeling van het ego afhangt). Het is de uitdaging van de grote taak van de mens om zijn spirituele kernkracht van transformatie en wederopstanding te realiseren vanuit de realisatie van het ware IK BEN in ieder van ons, het Zonnesezelf, de grootsheid van de Almachtige in ons, die vanuit de dood nieuw leven creëert.

Jonathan Hilton
10 oktober, 2023
Astrosophy.com

Noten

1. Radioactief verval of radioactiviteit is in wezen het verlies van energie door een atoomkern, wat natuurlijk gebeurt bij een atoomexplosie, waarbij een atoomkern ex-

plodeert en alle energie vrijkomt, waardoor er veel radioactiviteit vrijkomt. Radioactief verval treedt echter op wanneer een atoomkern instabiel is en energie verliest waarbij deeltjes vrijkomen, zoals alfa-, bèta- en gammastralen. Er zijn 28 natuurlijk voorkomende elementen die radioactief zijn. (Radioactiviteit wordt bijvoorbeeld gebruikt in röntgenstralen)

2. De splijting van uranium produceert bijvoorbeeld meer neutronen dan het verbruikt. Voor elk neutron dat een uranium-235-kern vangt, worden tussen de twee en vier neutronen geproduceerd. Zodra een verdwaald neutron een kern van Uranium-235 bombardeert, vindt er splijting plaats en worden er drie neutronen geproduceerd. Deze zullen op hun beurt weer drie Uranium-235 kernen splijten, wat in totaal negen neutronen oplevert. Een derde herhaling produceert 27 neutronen, een vierde 81, enzovoort. Dit proces is de kettingreactie die zeer snel escaleert. Binnen een paar microseconden splijt een zeer groot aantal kernen, waarbij een enorme hoeveelheid energie vrijkomt, en dan volgt in een oogwenk een complete atoomexplosie. (uit Het Manhattanproject - Kritieke massa en bomconstructie)
3. Centripetale kracht is de kracht die naar het middelpunt van een cirkel wijst en die een voorwerp in een cirkelvormige baan houdt, bijvoorbeeld de manier waarop de kracht van de zon de planeten in hun banen houdt. De middelpuntvliedende kracht is de kracht, of het gevoel van een kracht, die van een middelpunt weg wil trekken en zich naar buiten toe uitbreidt of het middelpunt wil verlaten.
4. Het 'spirituele ik ben' is een complex onderwerp, maar het brengt ons opnieuw bij het concept van centrum en periferie. De reis van het leven is de ontwikkeling op de aarde van het gevoel van 'ik ben' door wat we niet zijn. Dat wil zeggen, we ontwikkelen het concept van het zelf, van 'ik ben', als een centraal punt binnenin dat naar buiten kijkt in de wereld, de buitenwereld tegenkomt, ons zelf vergelijkt met de ander, en hierdoor ontwikkelt zich een gevoel van 'ik ben'. Denk aan het jonge kind dat zijn hoofd tegen de tafel stoot en zich realiseert dat hij anders is dan de tafel. Het is gebaseerd op het basisidee: ik ben dat niet. Ik ben ik. Dit is het beeld van de aarde als centraal punt in de ruimte. Het spirituele 'ik ben' is de overgang naar het uitbreiden van het gevoel van ik naar het begrip dat mijn 'ik' van een universele kwaliteit is. Hopelijk wordt dit het levenspad tijdens de latere volwassenheid, wanneer het gevoel van het afgescheiden zelf volledig ontwikkeld is, wat een belangrijk en noodzakelijk proces van ons worden is. Men is niet in staat het zelf op te offeren om zich te verenigen met het grotere Zelf, als men geen zelf heeft ontwikkeld om op te offeren. Men kan een proces van identificatie met de wereld en anderen beginnen op een manier die de ervaring brengt dat ik alles ben wat ik ben tegengekomen. Mijn 'ik' is niet afgescheiden maar is één met de wereld. Dit is de perifere 'ik' ervaring of het Zonnezelf in de zin van de niet-ruimtelijke zon. Ik ben de wereld, de wereld is in mij, niet buiten mij. Het is deze expansieve ervaring van het 'ik ben' die ons ertoe kan brengen alle wezens lief te hebben als deel van ons. In het esoterische christendom is dit de vereniging en uitbreiding van ons geïndividualiseerde afgescheiden 'Ik ben' met het grotere universele kosmische Ik Ben, die het Christuswezen is, het Zonwezen.

Een paar feiten over Pluto...

Pluto is een dwergplaneet met een diameter van 2.370 km, minder dan een vijfde van de diameter van de aarde en slechts ongeveer tweederde van de breedte van de maan. Men denkt dat de kern rotsachtig is en het oppervlak bestaat uit verschillende soorten ijs.

De afbeelding en informatie over Pluto zijn afkomstig van NASA.